

köd. Nem volt már köd sem a természetben, sem a kezemben, pedig a sebem szüntelenül vérzett.

A fájdalomtól nekiestem a falnak, azután két sötét árnyak. Nem tudtam gondolkodni, csak éreztem, hogy a régi mosoly újból megjelenik az arcomon. Üdvözöltem azt a két árnyat, s néztem őket sokáig, nagyon sokáig.

Éreztem, hogy többé sohasem fogom egyedül látni, amint rohan egy marék köddel, mint én. Ők ketten összetartoznak, ha ismét köd lesz, ha vérzik a kezem, időtől és tértől távol én is, ők is... a kezem.

KOLIGER KÁROLY

ÜZENET HÚGOMNAK SVÁJCBA

*Apánk a sötétség feneketlen vödrében
Alkonyatra elkeverte a színeket*

*A múlás férgjei eleszik előle az eget
Csontjaiban üszköt őről a nap*

*Ejegylenlőség határán várakozik
Keserű gyümölcsével a sejtelem*

*Vigasztalnam elérett ember lássa be
A játékot hagyja a gyerekek dolga*

*Anyánk fekete virágai izgatják
Kérlel mondom hogy mi jól vagyunk*

*Kezünkbenl eszünk markunkból iszunk
De a hírnek csak percekig örvend*

*Az évek gyűjteményében múltja már fakó
Képeit forgatja egymagában*

*A kiapadt ízek a fogyatkozó melegség
Utáni vágyakozása utolsó próbáján*

*Te írj vagy gyere haza mielőbb
És hozz bőven abból a jobbik orvosságból*